

Joaquim Carbó

Aquí teniu un escriptor de raça : ho proclamo amb l'orgull de qui, si fa no fa , també participa d'aquesta categoria : som gent que no sabem estar sense escriure, sense comunicar per escrit.

Però ell, en Joaquim Carbó, comunica , a més a més, i molt bé, de paraula . Li agrada tafanejar, quan va als llocs, els rostres i les activitats de la gent : i això és magnífic quan visita centres on hi ha jovent. Saber ficar-se dins el grup dels joves no és fàcil , i hi ha persones que , tot i escriure per als joves, no saben gaire com conversar-hi . En Carbó, al contrari, troba tot seguit això que ara se'n diu plataforma d'entesa , de diàleg.

Una de les coses que , quan visiteu centres d'ensenyament comprovem els escriptors que cauen, en part o en tot, en aquell grup de narradors per a gent jove, és la curiositat que, d'entrada, desvetllen entre l'alumnat com a persones físiques: en el cas dels

lectors més petits, poden comprovar una sorpresa : sembla mentida que que es produeix tinguin al davant una persona capaç d'empescar-se totes aquelles històries, tants de Felips Marlots, tantes cases sota la sorra , sota el gel, sota l'aigua ... I que aquella persona tingui un nas i dos ulls com tothom. Per a molts joves lectors és la primera experiència de trobar-se davant un creador, algú que del no-res extreu molts universos, colors formes, tipus, aventura i enjòlit.

Una vegada, prop de Madrid, vaig visitar una escola ; i els nens i nenes d'aquell centre em van rebre disfressats de personatges i objectes d'un meu relat. Això vol dir que es volien trobar més prop de l'autor, viure un xic la seva imaginació i la seva voluntat de crear.

Perquè ¿ oi que quan llegim ho fem amb més profit si vivim o ens sembla viure aquella aventura que ens conta l'autor ? No hi ha millor manera de llegir que ficant-se dins la peri- pècia. Són aquells moments tan intensos, en què^{ens} sembla suar i patir ,i combatre, i ajudar al costat del protagonista. També els escriptors estan vivint aquelles aventures quan les escriu- enn ,i el seu esforç el retroba el lector quan les llegeix.

Doncs bé : aquest és en Joaquim Carbó i Masllorenc, barcelo- ní i al mateix temps selvatà; l' espurna que brilla en els seus ulls

de manera constant, tal vegada porta bombolletes de les aigües picants del poble dels avis, Caldes de Malavella, on de petit jugava per les arbredes ^(o per les termes.) que encara hi ha pels voltants. Heu de pensar que les aventures de petit marquen l'escriptor per a tota la vida. I haver anat a atrapar granotes, estirar alguna fruita, estripar-se els calçons en la grimpada arbre amunt en busca del niu, és tota una aventura.

Però el nostre amic Joaquim ha escrit prou coses per no no-
més ^{tenir} lectors entre la gent jove . Ha fet novel·les que llegireu quan us interessarà perquè sereu més grans, i ha estat un dels pilars més sòlids de la revista "Cavall Fort", des del seu començament. I ha fet novel·les d'humor, perquè d'humor li'n sobra. I quan ha calgut formar associacions d'escriptors ha estat a primera fila, i el veureu a reunions, exposicions, congressos, viatges, comi-

ssions i delegacions. No ha parat ni un moment en molts, molts anys. Sempre que ha cregut que podia ser útil, o quan se li ha demanat, ha acudit: és generós perquè creu en la gent, perquè la gent el distreu, l'inspira i el fa feliç.

Sempre a punt d'explicar una nova història, estem segurs que la propera història que ens contarà serà important, com sempre, per la gent que hi sortirà. Perquè en Joaquim Carbó està ple d'històries de la gent. Menuda i gran, pobra de bossa o pobra de cor, i rica de cor i d'imaginació. De tot hi ha al sarró de Joaquim Carbó.